

μά στιγμή, τού βάζει τή γροθιά του μπρός στή μούρη και τόν φοβρίζει!

— Γουρουνί !... Θά σου δείξω 'γώ !...

Λίγο πριν πάμε να πλαγιάσουμε άνέβηκε ο κύριος 'Επιμηλής. 'Ο άρχνοσοκόμος τόν πήρε στή γωνία και τού λέει χειρονομιάς περιστοιχισμένα. Γυρίζει ύστερα και τού δείχνει τόν άγιο. 'Απ' τις χειρονομίες που κάνει καταλαβαίνα, πως τού μιλάει για τή ζητῆμα τού φαριού. 'Ο κύριος 'Επιμηλής κουνάει τή κεφαλή του και δίνει οδηγίες. Δέν άκούω καλά. Φάνησαν σ' αὐτῆ μου ἡ λέξεις: —'Αυριο...νά τόν στίσει τε... τή σωλήνα...πρωί...

'Η σίτιση !...Νοιώθω άνατριχίλλα σ'όλο τή κορμί, κάτι μου ἐ-μυδιζει τήν άναπνοή...

Οί άρρωστοί πάνε στό κρεβάτι τους... Στόν άντικρινό θάλαμο ο Σημαδιακός κλαίει αγά, άκατάπλευστα...Τά ποντίκια !...Τά ποντίκια !...

Μά μπορεί και νά τόν χτυπήσαν... Σέ χτυπᾶν σκληρά, άπάνθρωπα, μέ τή τίποτα...

Τά πρωί...Άγχα τή νύχτη, λίγο πριν τή μεση-νυχτα, έγινε μεγάλο κακό. 'Ο Άγιος σηκώθηκε άπ' τή κρεβάτι του και θέλησε νά φύγη. Δέν έλεγε λέξι. Γυμνάσε μονάχα πρὸς τή σάλλα, έτσι καθά; ἦσαν μισγύροτος. Τρέξανε, τόν πάσανε και τόν πήσαν στό κρεβάτι του. Μά ζανασκώθηκε. Τόν γύρισαν πάλι στό θάλαμο, σουήνοντες τόν άπ' τή χείρα. Αυτό έγινε τρείς-τέσσερες φορές στή σειρά. Οί νοσοκόμοι είχαν άγριότητα. Τήν τελευταία φορά τόν φέρανε πίσω τραβώντας τόν άπ' τή πόδια. Τόν σήκωσαν ύστερα και τόν πέταξαν πάνω στό κρεβ-βάτι σάν σουβάλι ! 'Ο Άγιος βόγγηξε μιά δυό φο-ρές και ζανασκώθηκε γουουμαχώνοντας άπ' τήν ά-γωνία. Αὐτή τή φορά δέν προφίτασε νά κινή βή-μα. Τόν έβλεπε κάπου κι' άρχισαν νά τόν χτυπούν. Γόν χτυποῦσαν δυνατά, κι' άλύτρητα, ώρι πολλή, στό κεφάλι, στή πλάτη, στή πλευρά. Χτυποῦσαν...

Χτυποῦσαν !... Κι' αὐτός δέν φώναζε, δέν έκλαι-γε... Δέν έβγαζε τοιμουδιά. Μονάχα κοντανάσανε -κοντανάσανε, σάν κῆτι νά τόν έπνιγε...

'Οταν κουράστηκαν παιά νά τόν χτυποῦν τόν πέταξαν πάνω στό κρεβάτι. Ένας νοσοκόμος τόν λάτρησε στό στήθος μέ τή γόνα του. 'Ο άλλος, έ-τρέξε κ' έφερε τή ζουρλομαντία, τού τόν φορέσα-νε, τόν δέσανε άπ' τις λωρίδες τόν ναικισών πλά-νω στό κρεβάτι, τόν άλιωρήσαν κ' έφυγαν βλα-στημώντας.

'Ο Άγιος βογγούσε ως τή πρωί. Δέν κοιμήθη-κε καθόλου. Κρατούσε δάνοιχτα τά μάτια καρφο-μένα στό ταβάνι και βόγγαγε-βόγγαγε, βραχνά, μέ παρόπινο...

Σέ μιά στιγμή φάνηκε πῶ; έκλαιγε... Δέν έξερω, τή γκάσι ελεγε χαμηλώσει, μόλις φάτιζε γύρω, δέν βέβηλες πειδ' πέρα άπ' τή κρεβάτι σου... Κι' όλο βόγγαγε... βόγγαγε !...

Στις έννεκα... Τόν σήκωσαν κοντά στίς έννη και τόν έφεραν μαζί μέ τους άλλους; άρρώστους. Κάθρησε σέ μιά καρτέλα μέ τή κεφαλή, καταβαρμέ-νη κάτω, τού μάτι σκιαγμένο. Στό μάγουλο, κοντά στή μύτη, έχει μιά μεγάλη μαύρη βούλα από γρο-θια. Φαίνεται φοβερόμοσ. Σέ κάθε θόρυβο π' ά-κούει μαζεύεται άπότομα, όταν περνάει κανένας πλάι του χώνει τή κεφαλή τόν ανάμεσα στους ώ-μους του σάν νά θέλη νά προφυλαχθῆ από κάποιο χτυπημα. Κάθε τόσο ρίχνει κι' από μιά ματιά γύ-ρω του, γρήγορα-γρήγορα και κάτι ψιθυρίζει... Κάτα...

Στις έννη μισή φέρανε τή γάλα. Νερωμένο, μέ δυό σταζές; καφέ μέσα. Τού τούβαλαν μπροστά του μ' ένα κομμάτι ψωμί, μά ούτε τ' άγγιξε. Τώρα παιά δέν τόν βιάζουν. Έχουν πάρει τήν άπό-φασί τους...

Τό μαρτύριό του άρχισε στίς δέκα άκριβώς. Τόν σήκωσαν άπά-νω και τού φέρεσαν τή ζουρλομαντία. 'Ο φτωχός ο Άγιος !... 'Απλώνει τά χείρα του νά τού περάσουν τά μανικά και στέκει ύ-πάκουος σάν μικρό παιδί. Δέν υποχωρίζεται τίποτα... τίποτα... Τόν τράβηξαν στή άκρη τού διαδρόμου και τόν βάλανε νά καθίση πά-νω στή μεγάλη ξύλινη πολυθρόνα. 'Ο Ντάνος τήν λέει 'Ορθό τού Θεού'. Τόν δένουσε άπάνω κει γερά. Ένας νοσοκόμος τού κρατάει τή κεφαλή. Ένας άλλος βασιτάει τή λαστιχένο σωλήνα μέ τή χωνί στή άκρη. Μόλις ήθε κι' ο κ. 'Επιμηλής, κυττάει τόν άρρωστο άδιάφορα και παίρνει τή μιά άκρη τού σωλήνα στή χείρα του. 'Ο Άγιος έχει τά μάτια τού καρφομμένα άπάνω τους. Είλεε σαστισμένος, φοβάται, άρχίζει νά καταλαβαίγη.

'Ο κ. 'Επιμηλής βάζει τήν άκρη τού σω-λήνα στό άριστερό ρουθούνη κ' άρρώστου κ' άρχίζει γά τόν σαρκώγη πρὸς τή μέσα, βαθειά, μέ μιά άνατριχιστική γρηγοράδα. Πήζει νά φτάση ως τόν ίσοφαγό. Κ' ύστερα θά τού ρί-ξουν στό χωνί πούνα στήν άλλη άκρη γάλα

ΤΑ ΟΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΠΟΝΗΡΟΣ ΚΗΠΟΥΡΟΣ

(Ινδική παράδοση)

Μιά φορά κ' ένα καιρό, ζούσε ένας φτωχός κηπουρός, που τον έλεγαν Μεκτιρ. 'Ολο-όλο τή βιά; του ήτανε μια κηλοκλήβ. και ο κηπος του. 'Ο κηπος ήτανε μικρός, πολυ μικρός, μά στο καλά καλλιεργημένος που έφταναν έκτανα που έβγαζε για νά συνηρηται ο κηπουρός, μέ τήν φαμίλια του. Τά λαχανικά του ήτανε θαμιάνα και φρούτα σάν τά δικά του δέν έβρωκα σέ κανένα άλλ' τού κη-πους τή; περιφροείας.

'Ενα πρωί όμως, ο Μεκτιρ βρήκε τόν κήπο του καταπατημένο. Τέσσερα πρόσωπα—ένας δεβρ σης, ένα; γιατρός, ένας στρατιώτης κ' ένας χωριάτης, όλοι φαινοῦσαν άπ' τήν περιβολή τους— εΐχανε μπει στόν κήπο του και τού έφυγαν τά φρούτα.

—Τι κάνετε αὐτό; τούς ρώτησε ο Μεκτιρ. —Νά, τρώμε τά φρούτα σου, καθώς βλέπεις, τού άποχ' σθηκε ο χωριάς; γελοῦντας υιάντροπα.

Οί έπιδρομείς ήτανε τέσσερες. Δέν μπορούσε λοιπόν νά τά βάλῃ μέ τέσσερες; ένας άντρας. 'Όσο για τήν στρατιώτη, κανείς δέν μπορεί νά βιασθῆ στους άστυνομους τών 'Ινδιών. Έξάλλου ο κηπος βρι-σκοῦσαν έξω από τήν πόλη.

Τότε ο Μεκτιρ, χωρίς ν' άποκριθῆ τού χωριάτου, στράφηκε στούς άλλους; τρείς έπιδρομείς, τούς έκα-νε μιάν ύπόκλησι ως κάτω και τού μήλησε έτσι: — Μεγάλη μου τιμή, πολυχορομένομ μου άνε-νιτάδες; νά σάς βλέπω στόν κήπο μου ! Δέ μέ βοη-θάτε όμως; νά διαώσουμε άπο δω αντὸν τόν χωριάτη —κ' έδειξε τού χωριάτου—που δέν στέκει νά κινή αυ-ρέμ μέ άρχινοτε, σάν και σάς ;

Οί άλλοι κολακεῦτηκαν άπ' αὐτά τά λόγια τού Μεκτιρ κ' έδωσαν άμέσως; τή χωριάτῃ μέ τι; κλω-τοιές.

—Άχ ! πολυχορομένομ μου άφεντάδες, έξακο-λούθησε τότε ο κηπουρός, τί εὐτυχῆ; που είμαι που σάς; βλέπω στόν κήπο μου και μπορω και κυ-βενταίωμάς σας. 'Ο δεβρσίση; είνε ο άντιπροσω-πος τού Θεού και ο γιατρος ο άντιπροσωπος; τής ανθρωπίνης σοφίας. 'Όσο για τόν πολεμιστή. . . μί μου φαίνεται πως διαλέγει γά τόν εαυτό του τά καλύτερα φρούτα. Μά, τί θά μείνη λοιπόν γά τους; έξοχωτάτους άν φάς σου τά καλύτερα φρού-τα φάλε μου ;

Οί δυό σοφοί συνεφώνησαν μαζί του και ύστε-ρα από λίγο, ο στρατιώτης έπερνε τόν ίδιο δρόμο που ελεγε πάρει και ο χωριάς.

Τότε ο Μεκτιρ θυμήθηκε πῶ; κάπου άλλου ελεγε ζανασυνηρησει τήν γιατρό.

—Δέν ελσαι σῦ, τόν ρώτησε, που λίγο έλειψε άλ-λοτε νά μέ στείλεις άναυλα στόν άλλο κόσμο, όταν σε φωνάζα νά μέ γιατρέψης; από μιάν άρρώ-στεια !...

—Ποιός; εγώ ; διαμαρτυρήθηκε ο γιατρός. Πρωτή φορά τήρα σέ βλέπω!

—Δέν περάζει, θά ήτανε; κανένας; όμοιος; σου. Τό ίδιο κάνει. Και μέ τι δικαίωμα λές πῶ; μπο-ρείς νά γιατρέψης; έναν άνθρωπο; Μονάχα ο Θεός έχει τή δικαίωμα νά γιατρέψῃ τους άνθρώπους...

—Ποιός; εγώ ; διαμαρτυρήθηκε ο γιατρός. Πρωτή φορά τήρα σέ βλέπω!

—Δέν περάζει, θά ήτανε; κανένας; όμοιος; σου. Τό ίδιο κάνει. Και μέ τι δικαίωμα λές πῶ; μπο-ρείς νά γιατρέψης; έναν άνθρωπο; Μονάχα ο Θεός έχει τή δικαίωμα νά γιατρέψῃ τους άνθρώπους...

—Ποιός; εγώ ; διαμαρτυρήθηκε ο γιατρός. Πρωτή φορά τήρα σέ βλέπω!

—Δέν περάζει, θά ήτανε; κανένας; όμοιος; σου. Τό ίδιο κάνει. Και μέ τι δικαίωμα λές πῶ; μπο-ρείς νά γιατρέψης; έναν άνθρωπο; Μονάχα ο Θεός έχει τή δικαίωμα νά γιατρέψῃ τους άνθρώπους...

—Ποιός; εγώ ; διαμαρτυρήθηκε ο γιατρός. Πρωτή φορά τήρα σέ βλέπω!

—Δέν περάζει, θά ήτανε; κανένας; όμοιος; σου. Τό ίδιο κάνει. Και μέ τι δικαίωμα λές πῶ; μπο-ρείς νά γιατρέψης; έναν άνθρωπο; Μονάχα ο Θεός έχει τή δικαίωμα νά γιατρέψῃ τους άνθρώπους...

—Ποιός; εγώ ; διαμαρτυρήθηκε ο γιατρός. Πρωτή φορά τήρα σέ βλέπω!

—Δέν περάζει, θά ήτανε; κανένας; όμοιος; σου. Τό ίδιο κάνει. Και μέ τι δικαίωμα λές πῶ; μπο-ρείς νά γιατρέψης; έναν άνθρωπο; Μονάχα ο Θεός έχει τή δικαίωμα νά γιατρέψῃ τους άνθρώπους...

—Ποιός; εγώ ; διαμαρτυρήθηκε ο γιατρός. Πρωτή φορά τήρα σέ βλέπω!

—Δέν περάζει, θά ήτανε; κανένας; όμοιος; σου. Τό ίδιο κάνει. Και μέ τι δικαίωμα λές πῶ; μπο-ρείς νά γιατρέψης; έναν άνθρωπο; Μονάχα ο Θεός έχει τή δικαίωμα νά γιατρέψῃ τους άνθρώπους...

—Ποιός; εγώ ; διαμαρτυρήθηκε ο γιατρός. Πρωτή φορά τήρα σέ βλέπω!

—Δέν περάζει, θά ήτανε; κανένας; όμοιος; σου. Τό ίδιο κάνει. Και μέ τι δικαίωμα λές πῶ; μπο-ρείς νά γιατρέψης; έναν άνθρωπο; Μονάχα ο Θεός έχει τή δικαίωμα νά γιατρέψῃ τους άνθρώπους...

—Ποιός; εγώ ; διαμαρτυρήθηκε ο γιατρός. Πρωτή φορά τήρα σέ βλέπω!

—Δέν περάζει, θά ήτανε; κανένας; όμοιος; σου. Τό ίδιο κάνει. Και μέ τι δικαίωμα λές πῶ; μπο-ρείς νά γιατρέψης; έναν άνθρωπο; Μονάχα ο Θεός έχει τή δικαίωμα νά γιατρέψῃ τους άνθρώπους...

—Ποιός; εγώ ; διαμαρτυρήθηκε ο γιατρός. Πρωτή φορά τήρα σέ βλέπω!

—Δέν περάζει, θά ήτανε; κανένας; όμοιος; σου. Τό ίδιο κάνει. Και μέ τι δικαίωμα λές πῶ; μπο-ρείς νά γιατρέψης; έναν άνθρωπο; Μονάχα ο Θεός έχει τή δικαίωμα νά γιατρέψῃ τους άνθρώπους...

(Έπεται συνέχεια)

Χάρης Σταματίου